

ХУБАВА СЪВТУЛКА

грабна цигулката. Чичо Косъ грабна цафарата, Тарльо — тжпана. Наредиха се и другитъ музиканти и музиката гръмна... Скочиха гоститъ, залюлъ се хорото.

— Ха-ха-ха!.. Хайде де!.. Ха-ха-ха... Хайде брей!.. И-и-и ху-у-у-у!.. — Играха, скачаха, пъха до зори...

IV.

Кой знае отгде дочу веселбата Бухльо Ушанъ. Той бѣше са-моживникъ страшенъ. Съ никого се не събираше, съ никого не дружеше... Тихо-тихо, не забелязанъ отъ никого, се промъкна той на полянката срѣдъ гоститъ и грозно изрева:

— Бу-хуууу!.. Где е хубавицата съ фенерчето?... Где е да я видя?

Стреснаха се всички и се вкамениха. Свѣтулката, както стоеше до Баба Меца, изпусна отъ страхъ фенерчето. Бухльо я съзре, спусна се къмъ нея и викна още по страшно:

— А, ето где си била!

— Стой, — ревна Мецана и му плесна единъ шамаръ. — Що искашъ ти отъ нея?

— Не мога да я търпя!.. Мразя я!.. — Извика Бухльо. — Защо свѣти?... Защо ме плаши съ свѣтлината си?... Събрала ви тукъ, та гората размирихте!.. Всичко живо събудихте!..

— Тъй, а? Мразишъ я?... Тя на насъ свѣти и ни радва. Само при нея ние забравяме кавги и омрази и ставаме приятели. И какъ хубаво се веселѣхме!.. Защо дойде, да ни развалишъ веселбата ли? — завикаха му отъ всички страни.

— Веселите се! Събрали сте се, ревете и безпокоите мирнитъ хора... Азъ не искамъ да ме тревожите!

— А ти, когато скитаешъ изъ горитъ като разбойникъ и крѣщишъ посрѣдъ нощъ и ни плашишъ! — обадиха се Зайо Байо и Катеричката.

— А, и вие ли сте тука? — извика Бухльо и се спусна къмъ тѣхъ.

— Дръжте го! — викна Кума Лиса.

Спуснаха се всички. Сборичкаха се, кой пръвъ да го хване, а той — пррр — хврѣкна и избѣга...

V.

Музиката гръмна пакъ, залюлъ се хорото...

Събуди се Златниятъ Слънчо. Чу и той веселбата, изкочи на баира, огледа гората, надникна и на полянката... Като съзрѣ гоститъ той се засмѣ, кривна калпакъ, препусна златната си колесница и полетѣ надъ гори и поля...

Гоститъ се разотидоха съ пѣсни и шеги, весели и превесели.

Александъръ Спасовъ